

На злітно-посадковій смузі на острові Мартас-Віньярд стоїть приватний літак зі спущеним трапом. Це дев'ятимісний «ОСПРЕЙ-700 Ес-Ел», збудований дві тисячі першого року в місті Вічита, штат Канзас. Тяжко сказати напевно, кому належить цей літак. За документами, ним володіє нідерландська холдингова компанія з поштовою адресою на Кайманових островах, але на фюзеляжі — логотип «Галл-Вінг ейр». Капітан Джеймс Мелоді — британець, а другий пілот Чарлі Буш родом з Одесси, що в штаті Техас. Стюардеса Емма Лайтнер народилась у Німеччині, в місті Маннгейм, у сім'ї лейтенанта Повітряних сил Америки та його зовсім юної дружини. Разом вони переїхали до Сан-Дієго, коли Еммі було дев'ять.

У кожного з них був свій шлях. Вони здійснювали власний вибір. Залишається загадкою те, як двоє людей опиняються в одному місці в той самий час. Ви йдете в ліфті з десятком незнайомих. Сідаєте в автобус, стоїте в черзі до туалету. Це відбувається щодня. Безглуздо намагатися передбачити, куди ви підете й кого зустрінете.

З переднього люка, з-за трохи спущених жалюзі, ллється м'яке сяйво галогенних ламп. Тут ви не побачите різкого флуоресцентного світла, як у звичайних пасажирських літаках. За два тижні в інтерв'ю для «Нью-Йорк мегезін» Скотт Барроуз скаже, що під час першого польоту на приватному літаку його найбільше здивували не широкий вибір напоїв у барі чи купа вільного місця для ніг, а те, яким індивідуальним здавався інтер'єр салону; ніби, досягнувши певного рівня доходів, можеш під час польоту почуватися як удома.

Вечір на Віньярді видався лагідний: повітря прогрілося до тридцяти градусів за Цельсієм, дув легенький південно-західний вітер. Виліт заплановано на десяту. Упродовж останніх

трьох годин над узбережжям згущувався туман, його цупкі білі щупальця повільно повзли по злітній смузі, залитій світлом прожекторів.

Першими на своєму «рендж-ровері» прибувають Бейтмани: батько Девід, мати Меггі та двоє дітей — Рейчел і Джей-Джей. Добігає кінця серпень, отже, Меггі з дітьми пробули на острові місяць, а Девід прилітав до них із Нью-Йорка на вихідні. Чоловікові тяжко вибиратися на довший час, хоч би як йому хотілося. Девід працює в індустрії розваг, а точніше, люди з його галузі тепер називають це теленовинами. Як давньоримський Колізей, тільки на арені — інформація і думки.

Девід — високий чоловік, у нього такий голос, як у тих недоброзичливців, що намагаються по телефону когось залякати. Людей, які вперше з ним бачаться, вражає розмір його рук. Девідів син Джей-Джей заснув у машині, і поки інші вже квапляться до літака, батько нахилиється до автокрісла та обережно бере малюка на руки. Хлопчик інстинктивно обхоплює руками татову шию, його обличчя промениться спокоем. Від теплого синового дихання по Девідовій спині біжать мурашки. Він відчуває тазові кістки дитини своєю долонею, а ще відчуває, як хлопчик ніжками обхопив його за талію. У свої чотири Джей-Джей достатньо дорослий для того, щоб знати, що люди помирають, але ще маленький, щоб розуміти, що одного дня він також помре. Девід і Меггі називають його своїм вічним двигуном, адже впродовж дня він не зупиняється ні на хвилину. Коли Джей-Джеєві було три, він спілкувався найчастіше не звичайним чином: він рикав, як динозаври. А тепер перериває розмови, з безкінечним терпінням запитує про значення кожного слова, яке чує, поки не дістає відповіді або поки його не попросять помовчати.

Девід зачинає дверцята автомобіля ногою, трохи похитнувшись через синову вагу. Однією вільною рукою він тримає телефон біля вуха.

— Передай йому: якщо хоч слово скаже, — тихо говорить чоловік, щоб не розбудити хлопчика, — ми судитимемося з ним, допоки йому не стане здаватися, що адвокати падають із неба, як жаби під час дощу.

У п'ятдесятишестирічного Девіда така статура, що здається, ніби його тіло огорнене товстим шаром жиру, неначе він у бронежилеті. Чоловік має вольове підборіддя, густу шевелюру. У дев'яностих він здобув собі ім'я, очолюючи політичні кампанії губернаторів, сенаторів й одного президента, якого обирали на два терміни; але двотисячного року Девід звільнився та став керувати лобістською фірмою на Кей-стрит. За два роки до нього підійшов підстаркуватий мільярдер і запропонував створити цілодобовий телеканал новин. Тож за тринадцять років дохід компанії становив тринадцять мільярдів, а сам Девід обзавівся офісом на останньому поверсі, з вікнами, які витримали б вибух бомби, а ще — корпоративним літаком.

Йому нечасто вдається бачитися з дітьми. Із цим згодні обоє, і Девід, і Меггі, хоча відсутність чоловіка регулярно стає причиною суперечок. Тобто Меггі порушує це питання, а Девід обороняється, навіть коли серцем відчуває, що дружина має рацію. Та хіба шлюб — це не боротьба двох протилежностей за спільну справу?

На злітній смузі зараз здійснюється вітер. Чоловік усе ще говорить по телефону, водночас дивиться на Меггі й усміхається, а своєю усмішкою ніби промовляє: «Я радий бути тут, з вами». Каже: «Я кохаю тебе». А також: «Знаю, я знову розмовляю в робочих справах, але, прошу, будь поблажлива». І ще: «Важливо, що я поруч, що ми всі разом».

Чоловік усміхається, щоб вибачитись, але в усмішці видно й твердість.

Меггі всміхається у відповідь, але машинально й сумно. Правда в тому, що жінка більше не контролює цього: прощати чоловіка чи ні.

Їхній шлюб триває менше, ніж десять років. Нині Меггі тридцять шість, колись вона була вихователькою в дитячому садку: гарненькою, такою, про яку мріють хлопці, коли ще навіть не розуміють різниці між тим, що таке потяг до жіночих грудей у малюків, і тим, що це означає в підлітковому віці. Міс Меггі, як її називали діти, була життєрадісна та любляча. Вона приходила о шостій тридцять ранку, щоб дати всьому лад, і залишалась допізна, щоб написати звіти про хід роботи й попрацювати над

планами занять. Тоді міс Меггі була двадцятишестирічною дівчиною з Підмонта, що в штаті Каліфорнія, і їй подобалося навчати. Меггі просто обожнювала свою роботу. Для трирічних дітей вона була першою, хто сприймав їх усерйоз і слухав, з нею вони почувалися дорослими.

Якось у четвер ранньою весною дві тисячі п'ятого року доля — якщо можна так сказати — звела Меггі й Девіда в бальному залі готелю «Волдорф-Асторія». Там улаштували благодійний прийом, щоб зібрати гроші для освітнього фонду. Меггі прийшла з подругою. Девід — член правління. Вона — сором'язлива красуня, у квітчастій сукні, з невеликою плямкою від синьої фарби для малювання під правим коліном. Впливовий і привабливий, у костюмі з піджаком на два гудзики, він здавався небезпечним хижакком. Меггі не була наймолодшою чи найгарнішою на тій вечірці, але тільки в неї в сумочці була крейда, тільки вона могла виготовити вулкан із пап'є-маше, тільки вона мала смугастий циліндр, як у «Кота у капелюсі», і надівала його на роботу щороку в день народження Доктора Сьюза¹. Інакше кажучи, вона була такою, якою Девід хотів бачити дружину. Він вибачився перед колегами й підійшов до дівчини, демонструючи свою білосніжну усмішку.

Нині, озираючись назад, можна сказати, що Меггі просто не могла встояти.

Минуло десять років, у подружжя є двоє дітей і таунхаус² на Грейсі-сквер. Їхня дев'ятирічна донька Рейчел навчається в школі Брерлі разом із сотнею інших дівчаток. Тепер Меггі не працює, вона сидить удома й виховує Джей-Джея, що доволі незвично для жінок у її становищі — безтурботних дружин мільйонерів-трудоголиків. Коли Меггі вранці виходить гуляти із сином у парк, то виявляється, що на ігровому майданчику вона така одна: мати, яка весь день перебуває з дітьми. Інших малюків супроводжують остров'янки, що штовхають поперед

¹ Псевдонім Теодора Зойса Гайзеля (1904—1991) — американського дитячого письменника і мультиплікатора, автора казки «Кіт у капелюсі» (1957), у якій центральним є образ kota у високому смугастому біло-червоному капелюсі.

² Кількаповерховий житловий будинок або комплекс будинків, де містяться помешкання двох чи більше власників, зазвичай з ізольованим входом.